לה א מיי' פ"ד מהל' יבוס הלי טו סמג

עשין לב טוש"ע אה"ע סיי

קסט סעי׳ מד: לו ב מיי׳ שם הל׳ כד

טוש"ע שם סעי' נ: לו ג מיי' פ"ו מהלי

אישות הלי כג סמג עשין מח טוש"ע שם סיי

כח סעי׳ טו: לח ד מיי וסמג שם

מוש"ע שם קיי

מוש"ע שם סיי לא

:סעי לה

לם ה`

ער.

משום רבי אליעזר אמרו חולצת ולא מתייבמת

והא הכא דכמעות אשה אחת דמי ופליגי

התם נמי בהא קמיפלגי מר סבר אדם יודע

שאין קידושי קטנה כלום וגמר ובעל לשם

קירושין ומ"ם אין אדם יודע שאין קירושי

קמנה כלום וכי קא בעל אדעתא דקידושין

הראשונים קא בעל אתמר נמי אמר רב אחא

בר יעקב אמר רבי יוחנן המקדש על תנאי

ובעל מו ברי הכלן אינה צריכה הימנו גם

איתיביה רב אחא בריה דרב איקא בר

אחתיה יחליצה מוטעת כשירה איזו היא

חליצה מומעת אמר ריש לקיש כל שאומר

לו חלוץ לה ובכך אתה כונסה אמר ר' יוחנן

אני שונה בין שנתכוון הוא ולא נתכוונה

היא בין שנתכוונה היא ולא נתכוון הוא

אחליצתה פסולה עד שיתכוונו שניהם ואת

אמרת חליצתה כשרה אלא אמר רבי יוחנן

כל ישאומר לו חלוץ לה על מנת שתתן לך מאתים זוז אלמא כיון דעבר מעשה אחולי

אחליה לתנאיה הכא נמי כיון דבעל אחולי אחליה לתנאיה א"ל בר בי רב שפיר קא

אמרת מכדי כל תנאי מהיכא גמרינן מתנאי

בני גד ובני ראובן תנאה דאפשר לקיומיה

ע"י שליח כי התם הוי תנאיה תנאה דלא

אפשר לקיומיה ע"י שליח כי התם לא הוי

תנאה והא ביאה דלא אפשר לקיומיה ע"י

שליח כי התם וקא הוי תנאה התם משום

ידאיתקוש הויות להדדי אמר רב עולא בר ידאיתקוש

אבא אמר עולא אמר רבי אלעזר יהמקדש

במלוה ובעל יעל תנאי ובעל יבפחות משוה פרוטה ובעל דברי הכל צריכה הימנו גם

אמר רב יוסף בר אבא אמר רבי מנחם א"ר

אמי המקדש בפחות משוה פרומה ובעל

צריכה הימנו גם בהא הוא דלא מעי אבל

בהנך מעי אמר רב כהנא משמיה דעולא

המקדש על תנאי ובעל צריכה הימנו גם זה

היה מעשה ולא היה כח בחכמים להוציאה

בלא גם לאפוקי מהאי תנא סדאמר רב

יהודה אמר שמואל משום רבי ישמעאל

והיא לא נתפשה אסורה הא נתפשה יוהיא

מותרת ויש לך אחרת שאף על פי שלא

נתפשה מותרת ואיזו זו שקידושיה קידושי

מעות שאפילו בנה מורכב על כתיפה

 ה) [רש"ל], ב) יבמות קו.
[מוספתה יבמות פי"ב],
(טעיל מו: קדושין ט:), ד) לעיל נא: יבמות נו: ה: נדה נב., ה) [דף עג:], 1) [לעיל עג.], 1) [ובגיטין

חלוץ לה על מנת שתתן לך מאתים זוז. ואע"ג דלא יהכא ליה חלילתה כשירה, כדמפורש להתנות ול"ל שאפשר ירחוח קי ולוויל ואי) **ויש** לך אחרת שאף על פי שלא נתפשה מותרת. מותרת לבעל ולבועל (נדה

עה. ד"ה לאפוקי וכו' מירלו המוס' בסגנון אחר], ה) דלריכה גט משני כל"ל נ"י כ"י ומהרש"א.

תורה אור השלם ושַׁכַב אִישׁ אֹתַה שַבַבַת וַרַע וְנַעַלָם מַעִינִי נִטְמָאָה וְעֵד אֵין בָּה וְהָוֹא לא נתפֶשָה:

מוסף רש"י

ובני ראובן גמרינן, תנאה ובני ראובן גמרינן, תנאה לעשות) על ידי שליח, שעשה משה את יהושע שליח לחת להם את ארץ הגלעד, הוי תנאיה תנאה, וכל תנאי דלא אפשר וכנ על ידי שליח, כגון לעשות על ידי שליח, כגון חלינה, חין תנחי מועיל בה, חהו טעמו של דבר (יבמות קו.). והיא לא נתפשה אסורה. והיל מיעוטל הול, והכי דרים היל אשה סתמא שקידושיה גמורין היא דכי לא נאנסה אסורה ל**געלה** (נדה נב. וכעי״ז שאפילו זוחה שלא באווח נב. וכעי"ז יבמות שם ולעיל שם). שקירושיה קירושי טעות. על תנאי ולא נתקיים התנאי, אם זינתה נחקיים המנחי, חם יותה מח חחתיו מוחרת לו, לפי שאינה אחתי אחתה אחתי אחתי בעלמא היי לייד נאין בעל מנח שאני כהן על מנח שאני כהן והרי הוא ישראל, וכגון פענה שאין מעשיה כלום קטנה שאין מעשיה כלום ואמה נמי אין בידה לקדשה

סעיף ט וסי׳ כח סעי׳ טו תוספות רי"ד א״ר כהוא משמיה דעולא ולאפוקי מהאי תנא דאר״ ועליהו אמרי׳ . למומין בענין זה אלא כך הכא במתני׳ טעמא דאתני

משום רבי אליעור אחולי אחליה בו'. מימה לר"י דמאי קס"ד משום רבי אליעור אחולי אחליה בו'. מימה לר"י דמאי קס"ד דהאי מקשה וכי ס"ד שלא יועיל שום תנאי לבטל שום מכר וקנין וי"ל דס"ד שלריך להזכיר תנאי בשעת גמר הקנין או המכר: וגדלה אללו: דטעות אשה אחם היא. טעות קידושי קטנה: תנאי דאפשר לקיומיה ע"י שליח בו'. וא"ת ומה סברא יש כאן

דלא גמרינן מהתם אלא לענין מה שהוא סברא דהא לא ילפינן מהתם דלא מהני תנאי אלא בנתינת קרקע וי"ל דהיינוש טעמא דהואיל והמעשה כל כך בידו שיכול לקיימו ע"י שליח סברת הות שיהת כמו כן בידו לשוויי ביה תנאה אבל חלינה שאין בידו לקיימה ע"י שליח לא הוי בידו נמי למירמי ביה תנאה ואפילו לא יתקיים התנאי יהיה המעשה קיים ומשום הך סברא מודו כ״ע דבעינן שאפשר להיימו ע"י שליח דומיא דבני גד ובני ראובן אבל לענין תנאי כפול ולעניין תנאי ומעשה בב' דברים משמע במי שאחזו (גיטין עה.) דדוקא רבי מאיר אית ליה ולא רבנן דלענין זה אין סברא כל כך ללמוד משם להכי פליגי עליה והשתח משמע דאין תנאי בחליצה לכולי עלמא וכן בפרק מצות חליצה (יבמות קו.) וקשה דבפרק רבן גמליאל (שם נג. ושם) מסיק רבינא לכ"ע יש תנאי בחלינה וזהו תימה דפליג רבינא אכולה תלמודא דפשיטא לן דאין תנאי בחליצה ואומר רבינו תם ורבינו יצחק דהא דמסיק רבינא התם דלכ"ע יש תנאי בחלינה לאו לומר שלא תהא מותרת לשוק בהך חלילה דודאי מותרת לשוק לכ"ע אלא לומר דלהכי אהני תנאה דאכתי איכא עלה זיהת יבמין לענין דכי אמר לה התקדשי לי בזיקת יבמין דלריכה גט מדרבנן דלא אתי חליצה כיון דהויא על תנאי ומפקע לזיקה לגמרי וכן לריך לחלק לרב אשי דאמר התם דכ"ע חלינה פסולה אינה פוטרת ובמתני' דהתם קתני בהדיא דפוטרת דקתני דנתן גט וחלך אין אחר חלינה כלום אלא מתני׳ איירי לענין להתירה לשוק ורב אשי מיירי לענין זיקת יבמין כדפרישית ועוד אי להתירה לשוק איירי נמי התם אדמיפלגי רבי ורבנן בהחולך ליבמתו וקידשה לשם יבמות אי לריכה גט ליפלגו בלהתירה לשוק הואיל וחלי נמי בהכי:

המקדש במלוה. פי׳ נקונט׳ שמחל לה המלוה

שהיתה חייבת לו ולפירושו לריך לחלק בין מקדש במחילת מלוה למקדש בהנאת מחילת מלוה דמקודשת כדאמרינן בפ"ק דקדושין (דף ו:) ולרבינו יצחק אין נראה דשמא אין

לחלק והכא יש לפרש דמיירי כגון דאמר לה התקדשי לי במעות מלוה שאת חייבת לי דהתם ודאי אינה מקודשת: דברי הכד צריכה הימנו גמ. ולא פליגי רב ושמואל אלא בכנסה ולא בעל ופליג אדאביי אע"ג דגבי קטנה שלא מיאנה קאמר שמואל יי דאינה לריכה גט ממנו התם ליכא בעילת זנות אפילו לא יבעל לשם קידושין דהא איכא קידושין דרבנן ואם תאמר והא פליגי תנאי לעיל בבעל אי קנו אי לא קנו בפחות משוה פרוטה א״כ היכי קאמר רבי

ממאנת

אלעזר ואמר המקדש בפחות משוה פרוטה ובעל הוא דלריכה גט אבל המקדש במלוה או על תנאי ובעל אינה לריכה הימנו גט. מאי טעמא בהא הוא דלא טעי להיות סבור שפחות משוה פרוטה יהיו קידושין הילכך גמר ובעל לשם קידושין: אבל בהנך טעי. כסבור יודעת היא שאין עליה נדרים לכך היא נשאת וכי בעיל אדעתא דקידושי קמאי בעיל ולח לשם קידושין. במלוה לחו הכל בקיחין בהלכות קידושין:

גדולה פליג ואף במגרש גדולה והחזירה וטעמיה משום דגזור בה

משום יתומה בחיי האב: והא הכא. גבי החזירה כשהיא קטנה

ופליגי. דקאמרי רבנן מחייבמת אלמא כי בעל משגדלה לשם קדושין

בעל וקס"ד הוא הדין לטעות נדרים:

ה"ג התם היינו טעמא אדם יודע

שאין קדושי קטנה כלום אבל קדשה

על סנאי ובעל דעסיה אסנאה. ולא

גרסינן בהא קמיפלגי דהא ר' אליעזר

במגרש את הגדולה נמי אמר דכי

החזירה אסורה לייבם דטעמא לאו

משום קדושי טעות הוא. ומאן דגרים

לה מפרש דהאי משום ר' אליעזר

אמרו דברייתא אהחזירה כשהיא

קטנה וגדלה אצלו הוא דפליג ולית ליה

לחנא דברייחא אליבא דר׳ אליעזר הא

דתנא דמתניתין דיבמות (קט.) דאמר

דבמגרש גדולה והחזירה נמי אסר

רבי אליעזר: אתמר נמי. כרבה

דאמר בטעות אשה אחת גרידתא

אין לריכה הימנו גט: שנחכוין הוא.

לחלילה: ע"מ שחחן כו'. ואע"ג

דלא יהבה כשרה: שפיר קאמרת.

בתמיה. דטעמא דהכא לאו משום

דאחליה לתנאיה הוא אלא משום

דמעיקרא לאו תנאה הוא: כל תנאי

מהיכן גמרינן מתנאי בני גד ובני

ראובן. דאם יעברו ונתתם ואם לא

יעברו ונאחזו בתוככם (במדבר לב):

דחפשר לקיומיה. למעשה של תנחי

דהיינו ונתתם: על ידי שלית. כי

התם שהרי משה לוה ליהושע לתת

להם את הארך שהיה שלוחו של משה

ונתנה להם אבל חלינה אי אפשר

לקיימה על ידי שליח אין יכול לומר

לשלוחו אם תתן לך פלונית מאמים זוז חלוך לה הלכך לאו תנאה הוא

לבטל החלילה: והא ביאה. הבועל

לשם קידושין: וקא הוי מנאיה מנאה.

כדאמרינן לעילף הריני בועליך על

מנת כו': דמיתקוש הויות. והיתה

לאיש אחר (דברים כד) כל הויות

קידושין במשמע כסף ושטר וביחה

כי היכי דמהני תנאי בקידושי כסף

ושטר דאפשר לקיומיה על ידי שליח

מהני נמי בביאה: במלוה. שמחל

לה מלוה שחייבת לו ואמרינן בקידושין

(דף ו:) דאינה מקודשת דמשום דמשעה שלוותה ניתנה להוצאה

וברשותה קיימא והשתא לאו מידי

יהיב לה: לריכה הימנו גע. ואפילו

הטעתו בתנאי דאין אדם עושה

בעילתו זנותי: רבי אמי פליג אדרבי

הלכה אלעזר דברי הכל נריכה גט דדברי הכל משמע דליכא מאן דפליג דכי האי גוונא פריך לעיל הש״ס ארבה ויש לומר דלעיל ודאי פריך משום דידע אביי דמסברת עצמו היה רבה אומר כן ולא מקבלה אבל הכא רבי אלעזר אומר כן מקבלה דבבעל מודה שמואל וסבירא להו לרב ושמואל כמאן דאמר קנו ואם תאמר לרב תיקשי למאן דאמר לא קנו ואפילו למאן דאמר קנו שמא לא סבר כרב ודוקא בבעלו קנו משום דאין אדם עושה בעילתו בעילת זנות ויש לומר דאפילו מאן דאמר לא קנו מצי סבר כרב בקידש על תנאי משום דאחולי אחליה לחנאיה וחיילי קידושי כסף אבל הכא לא מצי למיהוי קידושין על ידי מחילה וקדשה בטעות היינו טעות דפחות משוה פרוטה ובהא לא אמרינן דבעל לשם קדושין ובהך סברא מלריך הש"ס לפלוגמייהו דרב ושמואל בפרק ביח שמאי (יבמות קי. ושם) ואין להקשות לרבי אלעזר דאמר דבבעל מודה שמואל היכי מוחבינן לעיל ממתניתין לשמואל דאותבוה משום דמתניתין משמע כנסה סתם בלא בעל:

צריכה גט ממנו פי׳ שמחל תנאו בשביל שאין אדם עושה בעילתו בעילת זנות אמר שמואל משוח ר"י הא נתפשה מותרת ויש לד אחרת שאע״פ שלא שקידושיה קידושי טעות שאפי׳ בנה מורכב על : והל׳ כרב כהנא דקאי כרב על מנת שאין בה מומין וכו׳. אי קשיא טעמא דאתני בהדה הוא דלא הוי קידושין הא סתמא הוי קידושין ול״א דהוו קידושי טעות ולעיל בפ׳ יי - -אט"פ אמרנו ארוסה אינה סמפון דילמא אי משתכח בה מומין הוי מקח טעות ולא הוי קידושין י"ל ולא הוי קידושין י"ל דודאי בשאר מומין כגון הני דתנז שכל המומיז בנשים אי אתני עלייהו הוא דלא הוי קדושי אבל מסתמא הוי קידושי אבל במומי המכוערין כגון . . ריח הפה וריח החוטם מסתמא הוי מקח טעות משום סימפון. (הרב פי׳ שאין לחלק בין מומין